

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **A. F.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. července 2016, č. j. KRPA-256983-13/ČJ-2016-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. září 2016, č. j. 1 A 63/2016 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8.228 Kč, která mu bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobce, státní příslušník Kazachstánu, byl dne 5. července 2016 kontrolován hlídkou odboru cizinecké policie žalovaného, přičemž bylo zjištěno, že nemá platné vízum ani jiný doklad opravňující jej k pobytu na území České republiky. Z toho důvodu byl v souladu s § 27 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění

pozdějších předpisů, zajištěn a omezen na osobní svobodě. Téhož dne bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Ve stejný den vydal žalovaný také rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce na dobu čtyř let.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). V ní namítal, že rozhodnutí žalovaného je „nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a rozpornost vypořádání se s doručením oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění“, neboť v odůvodnění rozhodnutí absentuje údaj o tom, jakým způsobem bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění, přičemž se nezbytným pro naplnění zákonných předpokladů pro zajištění jeví oznámení o zahájení správního řízení. V tomto směru však odůvodnění rozhodnutí žalovaného obsahuje dva rozporné údaje, neboť je v něm na jednu stranu uvedeno, že správní řízení bylo zahájeno dne 5. července 2016, ale zároveň datuje doručení oznámení o zahájení správního řízení žalobci ke dni 23. března 2016, přičemž při odlišnosti tohoto charakteru nelze hovořit o chybě v psaní.

[3] Městský soud se s žalobními námitkami neztotožnil a žalobu v záhlaví citovaným rozsudkem zamítl. Žalobcem napadané rozporné údaje označil za zřejmou chybu žalovaného, který se dopustil nepřesnosti, ale nikoli pochybení způsobujícího nezákonnost rozhodnutí. Za klíčové městský soud považoval, že k doručení oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění před zajištěním žalobce prokazatelně došlo a všechny další podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců byly taktéž splněny.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž zopakoval a částečně rozvedl svoji žalobní argumentaci. Opětovně upozornil na rozpor mezi údajem o zahájení řízení o správním vyhoštění, k němuž dle odůvodnění rozhodnutí žalovaného došlo dne 5. července 2016 (přičemž dle názoru stěžovatele z rozhodnutí nevyplývá, jakým způsobem bylo tohoto dne řízení zahájeno), a údajem o oznámení o zahájení řízení stěžovateli, k jehož doručení mělo dojít dne 23. března 2016. Dle názoru stěžovatele nelze tyto informace žádným myslitelným způsobem sladit, a jelikož jsou natolik odlišné, nelze ani hovořit o chybě v psaní. Stěžovatel nesouhlasí s bagatelizací této vady městským soudem a sám ji označuje za zásadní nesrozumitelnost a rozpornost klíčové informace o okamžiku doručení oznámení o zahájení řízení.

[5] Dle názoru stěžovatele je navíc rozdíl mezi tím, pokud údaj o doručení oznámení o zahájení řízení v odůvodnění rozhodnutí zcela chybí (což by bylo možné napravit zjištěním této skutečnosti ze správního spisu), a situací, kdy je odůvodnění rozhodnutí vnitřně rozporné, přičemž ani správní spis nedává odpověď na otázku ohledně původu rozporných údajů. Stěžovatel rovněž varuje před nadužíváním institutu zřejmé nesprávnosti, za niž nelze považovat takovou nesprávnost, která není zřejmá každému bez možnosti prostudovat správní spis. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil, a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí obsahuje odstavce ve znění: „*Oznámení o zahájení správního řízení o správním vyhoštění Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, pod č. j.: KRPA-113499-15/ČJ-2016-000022, podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění, bylo cizinci doručeno dne 23. 03. 2016.*“ Následuje popis událostí, jak byla hlídka cizinecké policie přivolána na místo, kde se měl nacházet cizinec pobývající na území České republiky bez potřebných dokladů, jak bylo toto podezření následně potvrzeno a cizinec byl zajištěn a omezen na osobní svobodě podle příslušných ustanovení zákona o Policii České republiky, přičemž ke všem těmto úkonům došlo dne 5. července 2016. Další odstavec potom zní: „*Na základě zjištěných informací bylo s cizincem zahájeno na OKPE Praha dne 5. 7. 2016 v čase 17:50 hod. správní řízení o správním vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb.*“

[9] Podle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, je řízení z moci úřední zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením. Ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců stanoví, že *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.* Druhé z uvedených ustanovení je k prvnímu v poměru speciality, což znamená, že zahájit řízení o správním vyhoštění lze pouze doručením oznámení o jeho zahájení cizinci. Námitka, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného není zřejmé, jakým způsobem bylo řízení dne 5. července 2016 v 17:50 hodin zahájeno, tak není opodstatněná, neboť zákon o pobytu cizinců připouští pouze jeden způsob zahájení řízení o správním vyhoštění, a to doručením oznámení o zahájení řízení. To ostatně vyplývá ze samotného oznámení o zahájení řízení ze dne 5. července 2016, č. j. KRPA-256983/ČJ-2016-000022, které v závěru obsahuje informaci o tom, že stěžovatel byl se zahájením řízení o správním vyhoštění seznámen týž den v 17:50 hodin, což potvrdil vlastnoručním podpisem písemného vyhotovení oznámení.

[10] Sám stěžovatel se v kasační stížnosti odvolává na judikaturu, z níž vyplývá možnost překlenout určité nepřesnosti v odůvodnění správního rozhodnutí zjištěním potřebných údajů ze správního spisu. Nejvyšší správní soud se však neztotožňuje se stěžovatelem prezentovaným názorem, že takto lze postupovat, pouze pokud určité skutečnosti v odůvodnění rozhodnutí zcela chybějí, ale nikoli tehdy, jsou-li určitá tvrzení navzájem rozporná. Obecně platí, že nemohou-li vedle sebe dva údaje obstát, přičemž nelze spolehlivě určit, který z nich je správný, je třeba nepřihlížet k oběma, což vede ke stejnému

výsledku, jako kdyby nebyl uveden ani jeden z nich. V projednávané věci však tato situace nenastala, neboť na základě zbývajících textů odůvodnění rozhodnutí i dalších listin založených ve správním spise lze spolehlivě určit, že k zahájení řízení o správním vyhoštění došlo doručením oznámení o zahájení řízení stěžovateli dne 5. července 2016.

[11] V rozsudku ze dne 28. srpna 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36 (č. 1389/2007 Sb. NSS) Nejvyšší správní soud s odkazem na stěžovatelem citovaný rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. června 1996, č. j. 6 A 825/95 - 7, vyslovil názor, že *„účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“*, což správním soudům umožňuje *„poněkud slevit z nároků na dodržení jinak zcela oprávněných požadavků § 47 správního řádu z roku 1967 (resp. jeho obdoby ve správním řádu) s vědomím toho, že ve správním spisu nalezl dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí stěžovatelky po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem“*. Uvedené musí bezvýjimečně platit v případě rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění, které je zpravidla činěno v časové tísní, a je tak třeba na ně klást nižší požadavky než na jiná správní rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2012, č. j. 4 As 16/2012 - 30).

[12] Z výše uvedeného je zřejmé, že městský soud posoudil věc správně, pokud odstavec obsažený v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který odkazuje na doručení oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění č. j. KRPA-113499-15/ČJ-2016-000022 cizinci dne 23. března 2016, označil za nepřesnost a zřejmou chybu žalovaného (pravděpodobně důsledek praxe žalovaného, který používá opakovaně stejnou šablonu rozhodnutí o zajištění, v níž mění příslušné údaje a odůvodnění), který nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ze spisového materiálu, s nímž se stěžovatel měl možnost seznámit, jednoznačně vyplývá, že oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění bylo stěžovateli doručeno a kdy se tak stalo. Tvzení stěžovatele, že popsání a zároveň jediné zjištěné pochybení žalovaného představuje *„zásadní a neodstranitelnou nesrozumitelnost a rozpornost klíčové informace o tom, zda a kdy bylo stěžovateli doručeno oznámení o zahájení správního řízení o vyhoštění, což je neopominutelnou podmínkou zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění“*, tak nelze hodnotit jinak než jako mnoho povyku pro nic. Nelze totiž přehlédnout, že stěžovatel v řízení před krajským soudem ani v řízení o kasační stížnosti ani jednou nenaznačil, že by mu snad oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění nemělo být doručeno. Účel uvádění data doručení oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění do rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze přitom spatřovat právě v potvrzení, že k zahájení tohoto řízení před zajištěním cizince opravdu došlo, což v projednávané věci sporné nebylo.

[13] Za nedůvodné je třeba označit i tvrzení, že *„údajná zřejmá nesprávnost není zřejmá každému, nýbrž pouze tomu, kdo má možnost prostudovat správní spis a prostudovat skutečné oznámení o zahájení správního řízení“*. Je třeba si uvědomit, že správní rozhodnutí jsou určena primárně účastníkům řízení či dalším osobám, jejichž práv se rozhodnutí přímo dotýká a které zásadně mají možnost do spisu nahlédnout (§ 38 správního řádu), čímž se odlišují například od rozhodnutí vrcholných soudů, která plní také úlohu sjednocování výkladu právních norem a s nimiž se seznamuje proto širší okruh adresátů. Proto lze, jak již bylo výše řečeno, posoudit správní rozhodnutí jako zákonné i tehdy, pokud obsahuje

pokračování

určité nepřesnosti, které však lze odstranit pomocí informací obsažených ve správním spisu.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji ve smyslu poslední věty § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[15] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[16] Žalobci byl usnesením městského soudu ze dne 10. srpna 2016, č. j. 1 A 63/2016 – 13, ustanoven jako zástupce advokát, který jej zastupoval i v řízení o kasační stížnosti (poslední věta § 35 odst. 8 s. ř. s.). Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. věta první za středníkem). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za dva úkony právní služby spočívající v další poradě s klientem přesahující jednu hodinu (§ 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a sepisu a podání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za něž mu za každý náležitý odměna ve výši 3.100 Kč (§ 7 odst. 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 6.800 Kč. Jelikož ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, Nejvyšší správní soud přiznanou odměnu navýšil o sazbu této daně ve výši 21 % na výslednou částku 8.228 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2016

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu